N.º 1 BARCELONA-P. N. : 7 : DESEMBRE : 1924 ANY I

POBLE NOU

REVISTA

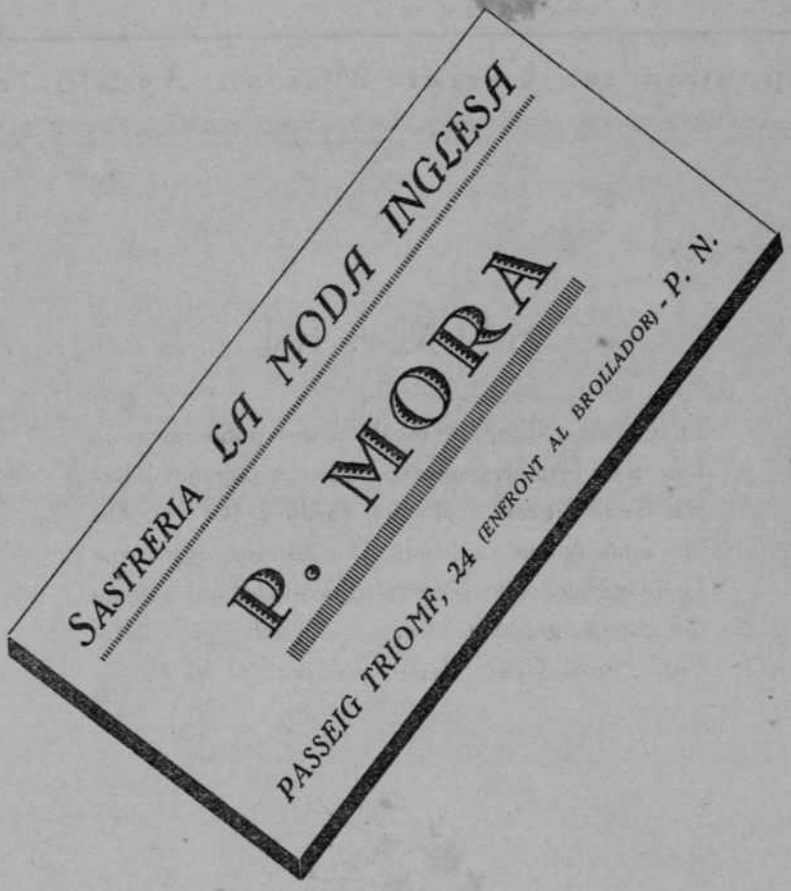
Correspondència: Carrer Marian Aguiló, n.º 124

SUMARI

En aparèixer.-Elogi de les donzelles poblenovines.-L'hora de l'Amor, (poesia).-La cançó popular: L'hereu Riera.-Poesía Catalana: Tarda a la Vila, De la Ciutat, A una dansarina.-Dia de vent, (glossa).-La divina suggestió, (conte).-El brollador que patim.-Cançoneta, (poesia).-L'encís i el misteri de Dbre.-Esport local.-Carnet de noves.-L'hora de les cartes.

VAL- TRENTA - CÈNTIMS

SASTRERIA LA MODA INGLESA
P. MORA
PASSEIG TRIOMF, 24 (ENFRONT AL BROLLADOR) - P. N.

EN APARÈIXER

Poble Nou va via amunt. Just és, doncs, que a l'unís on del seu desvetllament material ritmi aixímateix el seu ascens espiritual.

Nosaltres, amants fervents del Poble Nou, havem notat el buit de l'expressió escrita, la mancança de l'informació del viure poblenoví amb totes les seves més nobles manifestacions.

Aquesta ha estat la raó de la nostra temptativa editorial; el pregon i intens amor que sentim al districte.

Per això hem volgut que aquestes pàgines—com un aparell receptor i emissor, alhora, de tots els ecos gentils del barri,—les encapçalessin aquests mots preats i lluents: Poble Nou.

No pas, però, el Poble Nou ravalesc, enllotat i amb emanacions de cementiri—com perspectiva el vulgus dintre seu aquest nom,—sinó el Poble Nou treballador, culte i artista, tal com ho revela aquest nom volgut, bell, prometedor, rutilant, sonor!

POBLE NOU!

Vagi, doncs, en plaent deure de cordialitat, la nostra humil i germanívola salutació a tota la premsa: a la de barri, a la comarcal, a la ciutadana, a la de la capital...

A tots, a tots—i en particular als poblenovins,—adrecem aquest mot acoplador de totes les felicitats i joies: Salut!

ELS REDACTORS TOTS DE **POBLE NOU**

Elogi de les donzelles poblenovines

Vora la cinta blava i lluenta de la nostra mar llatina, sóu nascudes vosaltres, donzelles del Poble Nou. De la mar us pervé aquesta llum tan clara que us riu en la faç i us guspireja sota la ratlla fina de la cella arquejada.

Totes teniu, més o menys, un poc de retirança—sia en la veu, en la cabellera, en l'esguard, en el cos o en el somriure—amb la dea Afrodita que sorgí de les ones arrissades d'aquest «marem nostrum».

Totes teniu l'empremta de la raça i, per tant, totes serveu—com un estel diamantí—aquell delit que batega dintre del nostre cor, aquella il·lusió de l'endemà...

Per això és bell parlar per a vosaltres, que les paraules dins l'elogi brollen planeres i plenes de gràcia.

Per vosaltres, donzelles del Poble Nou, que els matins del diumenge assolellat porteu al nostre Passeig la música dolça de les vostres rialles; en aquella hora tèbia que el sol s'esllavissa per la clariana dels arbres i us segueix la passa i us besa el rostre i s'enreixa dintre de les vostres cabelleres.

Per vosaltres, que els dies càlids d'estiu orneu amb la línia esvelta del vostre cos, la llenca daurada de la platja i la guarniu de crits i salts, com un esbart de gavines.

Per vosaltres, que en les vetlles d'estiu i pels nostres carrers i places, teixiu—al so del flabiol enjogassat i de la tenora argentada,—l'anella cadenciosa de la «dansa més bella», que puntegeu aladament i amb delit, de cara al cel i a les estrelles que tremolen i vigilen.

Per vosaltres—gardènies descloses de les nostres llars,—que sabeu dur en totes les coses que posen de relleu el nom preat de Poble Nou, la nota colorida i atraient de la vostra gràcia femenina.

Per vosaltres, totes, que cadascuna formeu una perla de claror pura i enlluernadissa del collaret d'aquella madona immortal—vas de gentilesa, seny i amor,—que ha de tornar forta i puixant la raça.

Per vosaltres, donzelles poblenovines, que sóu el verger i les flors i el perfum de casa nostra.

Per vosaltres, salut i Déu-vos-guard!

JORDI ROIG

L'hora de l'amor

Quina nit fa tan serena,
bella nit per estimar!
Cada estel és una ofrena
per l'amada que vindrà.

Per l'amada fina i blanca
que s'emporta el meus anhels
i que dins son esguard tanca
la llum clara dels estels.

Que vindrà tota amarada
de l'amor que li omple el pit,
i serà mel la besada
que em darà el seu llavi ardit.

Que l'hora serà propícia
per un bes i un altre bes;
cada mot una carícia,
cada esguard un amor més.

I tu, Nit, segueix desclosa
sense engruna de remor,
que el brogit és una nosa
per les coses de l'amor.

Vetllaràs el nostre idil·li
dins d'aquesta hora suau,
on el cor és un navili
i l'amor és un mar blau.

JOAN DUATIS ITARTE

QÜESTIONS FILOLÒGIQUES

PERIÒDICAMENT, sota d'aquest títol, parlarem dels mancaments a la gramàtica i a l'ortografia catalana que hom faci en la redacció de programes, cartells, portaveus de societats, etc., etc., per tal que, amb la bona voluntat per part de tots d'esmenar-nos i corregir-nos, mica a mica poguem bandejar les gràfies errònies que amb tanta de profusió apareixen encara en la majoria d'impresos poblenovins i per tal, oi més, d'assimilar-nos i cenyir-nos a les sàvies normes de l'Institut d'Estudis Catalans.

Avui, per començar, hem de combatre la forma castellanitzada que tenim en escriure les hores quan ens cal consignar-hi els «quarts» i els «dos quarts». Aquests darrers dies hem vist uns programes de sardanes i uns cartells de funció teatral, escrits en la llengua nostra, en els quals l'hora de donar començ els actes era redactada en l'al·ludida forma castellanitzada, o sia: «A les cinc i mitja» i «A les tres i mitja», respectivament.

La forma catalana és: «A dos quarts de sis» i «A dos quarts de quatre».

Allà on el castellà diu: «*Las tres y cuarto*» i «*Las tres menos cuarto*», correspon el català: «Un quart de quatre» i «Tres quarts de tres», respectivament.

Fóra de doldre que aquesta bella construcció catalana s'anés perdent. Cal que tots estiguem atents en no persistir en aquesta corrupció del llenguatge. Els impressors, més que ningú altre, tenen la paraula.

CARUS

AUTO-TAXI
TARIFA: 60 CÈNTIMS KM.
ESTEVE FIGUERES
CARRER ENNA, 183 / TELÈFON S. M. 551 / POBLE NOU
PARADA FIXA: CAFÈ DE L'ALIANÇA

AQUEST NÚMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Cançoneta melangiosa

Tenia una il·lusió
que el meu cor enriolava
i me'l feia clâ i lluent
com el rostre de l'albada
i me'l feia tremolós
talment el delit d'una ala.

La il·lusió del meu cor
és l'Amor qui me la duia:
un braç fet per abraçar
fi i olent com una fulla
i un llavi com un clavell
que al pensar-hi ja em perfuma.

L'amor de ma il·lusió
—la donzella que m'estima,—
ara és lluny del meu costat
on només hi ha melangia;
ara és lluny com un estel
que sols la claror m'arriba.

Pensava ma il·lusió
que la tindria a la vora,
que la nit fóra un clar jorn
puix que ella per mi el sol fóra,
que la tindria a la mà
com si hi tingués una rosa.

Tenia una il·lusió
prometent-me delectances;
me la duia, gai, l'Amor,
i l'esguard s'asserenava.
Tenia una il·lusió
i s'és tornada una llàgrima...

s. ROCA I ROCA

El venedor de diaris

Pujant d'un tramvia a l'altre, cridant amb veu d'espinguet els diaris del matí o del vespre, en Peret anava guanyant-se la vida. Era petit; no tenia pas més de nou anys. Espavilat, murri, amb una cara de sorprenent llestesa, portant per tot vestit unes calces blaves d'un blau que no s'hauria sabut de quin to era a no ésser per un gran pedaç estrenat de poc, amb una camisa esparracada i bruta, amb els cabells sempre a la cara—uns cabells negres i rissats,—amb la cara plena de pols i de suor, anava d'un cantó a l'altre pregonant a llargs i aguts crits la mercancia:

—«La Veu», «Les Notícies», «Gràfico», «La Publi...» diari!

La plaça d'Urquinaona era la seva, diguem-ne, botiga. Al matí de bon matí i al vespre a primera hora, en Peret ja hi era i vinga pujar a 29, 37, 38, i 60, per veure si vendria algun diariot. El negoci no li anava malament. Com que era llest feia algun quartet i com que no tenia gaires gastos, sempre en tenia algun d'arreconat. Vivia a una barraca de cap allà a can Tunis, junt amb altres xicots, col·legues seus, on pagant un tant els donaven menjar i el deixaven dormir.

No tenia ningú. No havia mai conegut ni pare ni mare i si algun cop volia esbrinar d'on havia sortit, no podia pas. Però com que no reflexionava gaire, no s'hi capficava.

I així anava creixent, educant-se i instruint-se en l'escola del carrer.

Era un vespre, un vespre d'hivern, un d'aquells vespres barcelonins que no fa gaire fred, però que cau una pluja persistent i fina...

En Peret, anava adelerat, anava per feina. Tenia fretura d'acabar aviat, car no es trobava gaire bé i volia prompte ésser a casa.

Els tramvies anaven abarrotats de gent. El venedor de diaris els agafava corrent, fent un airós salt i entafurant-se per entre les cames dels viatgers, es ficava al passadís, i allí amb la seva veu d'espinguet cridava:

—«La Veu», «La Notxe», «Ciero»... diari!

Quan ja acabava, quan sols li mancaven vendre tres o quatre diaris, en baixar d'un tramvia tingué la mala fortuna de relliscar, caigué i anà a raure sota les rodes d'un auto taxi que a gran velocitat volia passar davant del tramvia.

Un xiscle d'esglai, seguit d'un ai de dolor del venedor... Un altre xiscle més agut de les dones que presenciaren l'atropell; uns tocs de campanes; una frenada ràpida del tramvia barrejada amb la de l'automòbil; gent que corra, frenètica, donant-se empentes, que pregunta i que contesta, mentre uns quants de sota les rodes treuen un cos, un cos d'infant brut de fang i de sang, portant agafats tres o quatre diaris... Tot això fou cosa d'un moment.

Després crits, imprecacions als automòbils, a les autoritats per no aparèixer per enlloc, als tramvies; preguntes, respostes, anar i venir d'homes i dones, rotllos omplint el carrer comentant el succeït, mentre uns quants homes s'enduien cap al dispensari el pobre venedor.

Estava rígid, com mort. La cara demacrada, els braços caiguts... Vivia, malgrat tot. De sobte, vencent la immobilitat, féu un moviment brusc, obrí els ulls, obrí la boca com si anés a cridar els noms dels diaris, alçà els braços, mirà estranyat a son entorn i a poc, llençant un gemec, féu un estremiment i finà... El metge del dispensari, en arribar-hi els homes amb la víctima, certificà la defunció.

I al mateix moment que en Peret moria, una parella de seguretat, calmosament, arribava al lloc del succés, tot preguntant:

—*¿Que ha sucedido?*—

CARLES SURRIBES

INSTANTS

La incivilitat ben entesa

No és sobrer retreure de tant en tant els nostres defectes, encara que siguin defectes ben arrelats en la nostra massa ciutadana. En els nuclis urbans de gran trànzit, l'agafar el tramvia és qüestió prevista si sóu jove i fornit i també destre i amatent a plantar-vos d'una revolada a dalt i acomodar-vos al seient que més us agradi. Ara separem aquest nucli tan tupit de públic i reduim-lo a una escassa proporció que no arribi a omplir el tramvia. Allavors aquell mateix jove i d'altres que junt amb uns pares i dues filles van a pujar al tramvia, començaran a fer les més enrevessades complicacions de cortesia inflada: —Pugi, senyora! —Gràcies! —Vostès primers... En acabat nosaltres! —Vol que l'ajudi, senyoreta? —Gràcies, jove!... —El cobrador, impacient, ha donat els dos cops de timbre. Els joves àgils i lleugers han pujat al tramvia quasi en marxa. Tots han trobat seient.

Ara que ve a tomb, caldrà que aquesta bona família sigui coneguda d'un jove que va assegut al costat. El pare, tant bon punt s'ha assegut, ràpidament es treu el moneder. El jove ja els tenia preparats i allargant el braç i passant-lo impertinent per damunt del cap d'altres persones, ha probat de pagar, però tant bon punt el pare ha vist l'acció s'interposa violentant-li el braç:—Tingui, cobri! Aquí pago jo!—El cobrador, en una mà té seixanta céntims i en l'altra una pesseta.

—Faci el favor, senyor Mariano, de deixar-me pagar a mi!

—No li ho consento.

El cobrador roman amb un posat de jutge per força; ben segur que si ell ho hagués de resoldre, es quedaria amb els diners a les mans i els preguntaria:

—Vostè, senyor Mariano, vol pagar?—Si, senyor! —respondria ell. —I vostè, jove?

—Ja ho crec; és el meu gust!—Doncs així, per no fer un tort ni a l'un ni a l'altre, em veig en la necessitat, molt a desgrat meu, de cobrar de tots dos.—I el bon home tindria seixanta cèntims més.

Aquestes lluites que es veuen al tramvia per pagar, estic segur que resoltes així s'acabarien. I també, amb una mica de bona voluntat per part nostra, cal que ens cohibim una mica de fer aquestes expansions de calderilla.

Per l'altre cas—les aglomeracions,—cal fer una revelació: l'home és ben educat fins el punt justíssim que les necessitats ho permeten. Es a dir, una incivilitat ben entesa. Quan calgui agafar el tramvia entre una col·lectivitat més o menys desconeguda, vostra empenta entre mig de les altres quedarà dissimulada.

XÉSPIR

Cafè de L'Aliança
CARRER WAD-RAS, BAIXOS

LICORS
XACOLATES
PASTES
SANDWICHS
RESSOPONS

Diumenges: Sessió Vermouth
JAZZ-BAND «GATZ-HARA»

Societat Esperantista «Nova Sento»

UN fogar modestíssim de cultura però anhelant d'una forta embranzida intel·lectual, constituí un petit nucli d'entusiastes propagadors de la llengua auxiliar internacional Esperanto.

El *Grup Esperantista Nova Sento,* donà els seus primers batecs de vida en el benemèrit «Casal Catalanista» del carrer de Venero, l'any 1914, organitzant cursos d'ensenyament i procurant per tots els mitjans la difusió i coneixement de tan preciós auxiliar de la cultura mundial.

El desig, però, que niava en el fons de l'ànima dels entusiastes propagadors, no trobà en l'esperit col·lectiu de la barriada els grans rendiments que calia esperar i portà una vida un xic migrada fins quan, en 1916, amb motiu del trasllat a la «Cooperativa Antiga Independent» del carrer d'Enna, permeté desenrotllar les tasques amb afirmacions més categòriques.

Avalada per sa plena voluntat i amb les energies pròpies d'un alt ideal, començà la tasca preparatòria de l'obertura de nous cursos d'expandiment i de cultura general. Una de les tasques primiceres fou la conferència «Utilitat de l'Esperanto en la classe obrera», que desenrotllà el senyor Josep Grau amb paraules convincents i en la qual demostrà la necessitat d'una llengua auxiliar de mútua comprensió.

Assistí al «VII Congrés de la Federació d'Esperantistes Catalans» celebrat a Reus l'any 1916, on hom deliberà extensament sobre la tasca a fer per al desenrotllament de l'Esperanto.

Culminà, durant aquesta etapa anyal, l'exposició esperantista celebrada durant la festa major de la barriada i en la qual es palesà de faisó ben remarcable la importància mundial que anava aplegant l'Esperanto, malgrat la tasca dissolvent de la guerra que desolava gran part de la humanitat i que minvava la tasca internacional que les Entitats totes realitzaven.

En juliol de 1920, es transformà el «Grup», nom que fins allavors havia ostentat, en l'actual Societat Esperantista «Nova Sento» i coincidí amb l'ingrés de nombrosos associats, la qual cosa permeté un més intens desenrotllament econòmic.

Coincidint amb les festes de la nostra barriada, l'any 1922 celebraren la segona exposició esperantista, la qual fou unànimament elogiada.

Prosseguí durant cada any, en la inauguració de nous cursets d'ensenyament i perfeccionament amb els graus superiors, fins que, fent-se ja insuficient el local on s'estatjava, es traslladaren a la «Cooperativa Flor de Maig» en juliol de 1924, on continuen donant-se els cursos i conferències de caràcter esperantista i de cultura general. Cal esmentar, per llur importància, les donades en aquest curs; les dels senyors Rossend Sagrera sobre «Radio comunicació», la d'Albert Carsí sobre «Geolo-

gia», la de caràcter social donada per J. Duran i Guàrdia versant sobre «L'Exposició de Cooperatives de Gant», la de Cristòfor de Domènec sobre «Cultura i Classicisme» la del Dr. Bremon sobre la «Finalitat de l'Esperanto» i finalment, el cicle de cinc conferències a càrrec del professor Delfí Dalmau sobre «Lingüística».

Recentment s'hi ha format una «Secció Excursionista» la qual porta ja efectuades algunes excursions a diferents llocs de la nostra terra a l'escalf del caliu d'un noble ideal, i hi ha un bon nombre de projectes per l'esdevenidor, entre aquests una nova exposició i diversos festeigs per a la vinenta primavera.

Aquesta és, exposada sintèticament i al córrer de la ploma, la tasca portada per aquesta Societat en el transcurs del seu primer decenni.

En el brogit monòton de la vida quotidiana, aquesta Entitat va marcant amb petja inesborrable la tasca intensa, modesta i senzilla, però amarada de franca idealitat i de santa persistència.

La seva acció avui reclosa en els límits raquítics de la barriada, sent fretura d'irradiar l'exterior i que tots els estaments, petits i grans, es percatin de la necessitat imperiosa, car les circumstàncies així ho exigeixen, de la intercomprensió de tots els homes, segurs que només així s'arribarà a unir amb un vincle de fraternitat humana a tots els pobles, nacions i races, conservant cadascuna, emprò, les característiques ètniques i racials en un fons de mutu respecte i de veritable fraternitat universal.

JOAN GILI

Inauguració de la Biblioteca Popular Catalana a l'«A. E. Júpiter»

AQUESTA tarda, a dos quarts de sis, tindrà lloc la inauguració definitiva i oficial de la Biblioteca Popular Catalana que estotja l'«A. E. Júpiter».

L'alta personalitat del senyor Jordi Rubió, director de la Biblioteca de Catalunya, donat el caire d'aquest acte, ha acceptat donar-hi una conferència que no dubtem per endavant qualificar d'interessantíssima. intel·lectualment parlant.

Així mateix han estat invitades totes les forces vives de la barriada.

No és de dir com el nostre públic selecte emplenarà el local de l'«A. E. Jupiter», per contribuir amb la seva presència a donar més esplendor a la inauguració d'aquest fogar de cultura poblenovina.

Periòdics de canvi

Heus ací la llista dels periòdics i revistes amb les quals la nostra té establert el canvi:

Joventut Catalana, Art Novell, Bells Ideals, La Veu de Sant Martí, Justicia Social, El Borinot i Flequeria Catalana, de Barcelona; *Recull,* de Blanes; *El Francolí,* d'Espluga de Francolí; *La Rialla,* de Badalona, i *Segarra,* de Maldà.

Ultimament l'hem establert amb la revista *Mediterrània,* de Mataró, la qual és d'una bella presentació, acuradament impresa i conté un interessant text literari i local.

UNIÓ DE PROPIETARIS I INDUSTRIALS I DEL COMERÇ DEL DISTRICTE DESÈ

Avui hem de prendre la ploma per a parlar d'un assumpte o, millor dit, d'un problema inquietant, el qual moltes de vegades ha estat abordat des de totes les pàgines dels periòdics per poc que tinguin una mica de sentit democràtic i humà.

Aquest problema és el de la supressió de les barraques, aquestes vivendes humils, miserables, la insalubritat de les quals és un perill pels qui les habiten i per la salut pública, degut a les dolentes condicions de construcció, mancades d'higiene, infectes i joguet de tots els elements.

Realitzant el traçat del pla de l'Eixampla, l'Ajuntament, en procedir a l'obertura i urbanització de la Granvia (carrer de les Corts Catalanes), es troba que en el tros comprès entre la Plaça de les Glòries Catalanes i el carrer de Sant Joan de Malta, hi ha un veritable poble de barraques —més de 250,—les quals obstrueixen el terreny viable i impossibiliten els treballs de les brigades. Ara bé; segons les ordenances municipals, aquestes barraques cal destruir-les... però, on aniran les nombroses famílies que hi sojornen? Heus aci el problema que dèiem.

Nosaltres creiem un deure d'humanitat, d'elemental pietat, respectar les humils vivendes de tanta gent desamparada. Tota aquesta multitud de famílies, cas de prosseguir les obres, tindran de jaquir i abandonar si us plau per força el seu miserable recer, que és la llur més gran fortuna. Com ho faran, doncs, per viure? Els caldrà pernoctar sota la intempèrie, assotats per totes les turmentes i per totes les inclemències del cru hivern que tenim al damunt?

La «Unió de Propietaris i Industrials i del Comerç del Districte Desè» es posa al costat de tota aquesta gent humil i no regatejarà el seu concurs de consumar-se l'atropell de desampar del qual parlem.

NOTICIARI

Sabem que prompte serà un fet la urbanització de la gran plaça de l'Estació del F. C. del Nord. Amb aquest fi, les cases de carrer de Nàpols seran expropiades molt aviat.

—

També molt prompte es construïrà el pont que hi ha projectat per al carrer d'Almogàvers. Un d'aquests dies hom procedirà a la subhasta del pressupost corresponent.

—

Molt pròximanent, aquest mateix mes, es començarà la construcció del gran pont que passarà damunt de la via del carril del Nord, del carrer de Marina. A poc a poc es va lluny!

—

Aviat quedarà llest un dels 120 urinaris subterranis que hom construeix a la Plaça de Catalunya. Tot Barcelona, sense necessitat de fer cua, podrà satisfer llurs apremiants funcions fisiques a la gran plaça. Per evitar que una tal riuada inundi els boulevards i les fantàstiques i cèlebres voreres, caldria que hom construís un canal que anés directament a descongestionar la molta porqueria que, els que hi entenen, diuen que rau estacionada a les clavegueres de la Plaça de Sant Jaume.

—

Ens cal consignar la mort del nostre consoci i enginyer senyor Domènec Diaz del Palau. Rebin els seus familiars, especialment la seva desconsolada esposa senyora Maria Torreblanca, el nostre més profund condol.

També el nostre consoci senyor Ezequiel Canals, de la raó social «E. Canals en Comandita», ha traspassat. A. C. S.

Als nostres lectors

Com sigui que amb el present número es completa l'actual trimestre de subscripció d'aquesta Revista i amb l'intent que en el successiu els trimestres vagin d'acord amb l'ordre corrent trimestral o sigui comptant a començar en Gener-Març, Abril-Juny, Juliol-Setembre i Octubre-Desembre, en lloc de variar aquest curs com—per raons d'aparició de la Revista—s'havia fet fins ara, anunciem a tots els nostres volguts subscriptors que **POBLE NOU** no sortirà durant el pròxim mes de Desembre.

Aquest breu compàs d'espera servirà a l'Administració d'aquesta Revista per donar una més perfeccionada organització a la seva marxa interior, i a la Redacció per esmenar moltes de coses que la hi són de inel·ludible necessitat.

En tornar en aparèixer—ultra la modificació de l'actual capçalera,—donarem una major preferència als assumptes locals—sense oblidar en cap moment l'escaient to literari d'ara,—i reemprendrem la publicació contínua de l'«Almanac Poblenoví», aquest recull de treballs literaris d'autors novells.

També, durant tot aquest mes de Desembre que la llum no ens veurà, donarem un xic de repòs al llàpiç vermell del nostre estimat senyor Censor, el qual en aquests darrers temps havia accentuat ostensiblement la molta estimació que ens porta.

Oi més, aprofitarem aquest dies d'incomunicació amb el públic, per activar i fer engrossir les nostres llistes de subscriptors i subscriptors-protectors, per tal que, com més àmplia sigui la situació econòmica de la Revista, més bella i més interessant poguem presentar-la. No dubtem, així, que tots els nostres amics i subscriptors i anunciants, continuaran prestant-nos llur favor i valuós ajut en benifet de la cultura poblenovina i de la Revista, la qual ha d'ésser per tothom noble orgull veure-la puixant, rica i plena.

Ara, doncs, fins any nou... i bones festes a tots!

Ajudeu l'obra d'enaltiment del Districte Desè, subscrivint-vos i propagant aquesta Revista.

Goig

Fes-me bracet, estimada,
que anirem fins el jardí;
allà prop de ta mirada,
sota la lluna preada,
passarem un goig sens fi.

Seurem enfront les poncelles
de les roses que allí hi ha,
i esguardant les meravelles
a la llum de les estrelles
tos llavis voldré besar.

Llavors faràs l'enfadada
i de mi voldràs fugir;
jo et tindré ben abraçada
i en mon cor ben apretada
notaràs un goig sens fi.

Quan mos llavis a tos llavis
amb amor s'ajuntaran,
fent profecia de savis,
perdonaràs mos agravis
i tos ulls em miraran.

Serà una dolça mirada
blanca com el gessamí;
i em tornaràs l'abraçada
amb la cara enriolada,
puix tindràs un goig sens fi.

J. MUNNÉ I FITÉ

ESPORT LOCAL

C. D. JÚPITER

Ara que guanyem...

Amb justesa, si, però es guanya.

Després del primer partit de campionat amb l'«Atlètic de Sabadell», tan desfavorable per nosaltres, ens hem anat refent i «estabilitzant-nos». Hem trobat un punt per situar-nos—millor dit *sis punts,*—i hem pogut posar-nos al nivell dels primers. El punt que hem trobat és el de guanyar per un únic gol més que l'adversari.

Del «Sabadell», l'equip que ens hauria pogut servir de base per a formar-nos una idea del què podem fer en el Campionat, quasi no podem fer-ne cas. El primer dia n'haviem tret un concepte elevat, car considerarem que ens havia guanyat perquè nosaltres érem *dolents*. Pels resultats que posteriorment ha obtingut aquest equip, creguérem que vàrem perdre perquè ells en sabien més; però després del partit del diumenge passat (Reus, 3-Atlètic, 1) ja no sabem si ells són bons o al revés, ni sabem el què som nosaltres.

No sabem el què som; però, sense dir-nos-ho uns als altres, creiem que no som tan bons com caldria.

* * *

Els tres últims partits de Campionat jogats, s'han guanyat tots per un gol de diferència, la qual cosa diu molt poc en favor de la nostra davantera, perquè és a qui cal donar la quasi total culpa d'aquests resultats.

Sembla que per xutar els calgui permís d'algú. I com molt bé creiem, en cada partit es patirà més, perquè succeïrà allò que el dia que no hi hagi «satisfaccions de propina» no xutaran.

Els pròxims partits de Campionat

Avui, contra el «Manresa» i diumenge proper, dia 29, contra l'«Iluro» de Mataró.

Aquests dos partits deuen celebrar-se al camp del «Júpiter», amb els quals finirà la primera volta. El partit amb el «Reus» que manca celebrar també al camp nostre, sembla que es farà el diumenge següent a les dues dates assenyalades.

Creiem, millor dit, suposem, que els partits amb el «Manresa» i l'«Iluro» no han d'ésser cap entorpiment per la marxa del «Júpiter» i que podem comptar-los com a guanyats... si no es perden, naturalment.

UNIÓ ESPORTIVA POBLE NOU

Del Campionat

El campionat pel «Poble Nou» no comença gens brillant. A Granollers fou batut per quatre a un gols, encara que sempre hi ha l'atenuant de jogar en camp foraster. Veurem si en el successiu pot refer-se i actuar tan brillantment com l'any passat.

Gran partit per avui

Avui, diumenge, a la tarda, aquest Club jogarà en el seu camp del Poble Nou, un interessant partit de fútbol contra el «Mollet F. C.».

L'encontre promet tenir molt d'interès.

JOB

CARNET DE NOVES

La data del nostre passat número aparegué equivocada, puix que en lloc del mes de Novembre s'hi feia constar Desembre.

Esperem que el bon criteri del lector ja va esmenar aquest error de l'atribulat caixista.

—

Així mateix aparegué capgirat, en el nostre últim número, el gravat que il·lustra l'anunci de l'important basar poblenoví propietat dels nostres amics senyors Turró i Valls, anunciant la seva nova Secció d'Optica.

Preguem que se'ns disculpi aquesta «badada», no deguda a altra cosa que a la pressa de compaginació.

—

Al nostre bon amic i subscriptor Joan Riera i Puntí, li ha estat practicada una delicada operació en la Clínica del Dr. Carrasco, la qual s'ha portat a cap feliçment.

Desitgem, ara, un prompte i complet restabliment de l'amic.

—

Referint-se a una nota que publicàrem en aquest mateix lloc en el número 20 d'aquesta Revista, motivada per una gasetilla apareguda en el butlletí de l'«A. E. Júpiter» corresponent al mes de Setembre, el butlletí d'aquesta cultíssima entitat poblenovina, del present mes, diu, referint-se també a aquella gasetilla:

«,.. no sabem veure-hi res sospitós, ans bé, la innoscent i bona intenció de fer una propaganda de la formosa Revista poblenovina, salvant sempre—per tractar-se d'al·lusions a articles crítics—la més estricta neutralitat de l'Agrupació Excursionista Júpiter, entitat seriosa com ella ha estat tothora.

Desitjaríem que la Revista **POBLE NOU** ho comprengués ben bé sota aquest únic punt de vista—el real i positiu—i encapsés de bell nou els mots molestos que no mereixem».

Davant d'aquesta lleial rectificació justificativa de la gasetilla que nosaltres creiérem molestosa, retirem—tal com en som pregats i amb molt de gust,—tots els mots que puguin haver molestat així mateix el redactor de l'esmentada gasetilla, a l'ensems que també ens plau fer constar la bona relació que ens uneix amb l'entitat capdavantera de la cultura poblenovina, la qual no voldríem veure entelada un sol moment.

—

Amb gran èxit s'ha estrenat al Teatre Victòria, de Barcelona, per la companyia Nicolau-Giménez, la comèdia en cinc actes del nostre amic i compatrici poblenoví Alfons Roure (Duvinyals), titulada «La Ciutadella».

Així com poguérem admirar al Poble Nou, (societat «L'Aliança»), la seva anterior obra «Corpus», esperem poder-ho fer també amb aquesta d'ara que tants sorollosos èxits obté.

—

Assabentem als nostres lectors que els interessi fer treure còpies a màquina, que poden adreçar-se, a tal fi, al carrer Marian Aguiló, 124.

Preus limitats.

CARTELL POBLENOVÍ D'ACTES I FESTES

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 22.—Tarda, inauguració de la Biblioteca Popular Catalana, en la qual donará una conferència el senyor Jordi Rubió, Director de la Biblioteca de Catalunya.

Divendres, dia 27.—Conferència il·lustrada pel geòleg senyor Albert Carsí, versant sobre «Excursionisme científic».

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 22.—Tarda i nit, grandiós ball.

Diumenge, dia 29.—Tarda, festa a la memòria del mestre Angel Guimerà, representant-se el drama en tres actes «La Boja».—Nit, audició de Sardanes per la cobla «Barcino».

Centre Moral

Diumenge, dia 22.—Tarda, funció teatral, posant-se en escena les aplaudides obres «El pati blau» i «Gent d'ara».

Diumenge, dia 29.—Tarda, audició de sardanes per una coneguda cobla.

Centre Republicà Democràtic Federalista

Diumenge, dia 22.—Nit, grandiós ball per l'orquestrina «Mixigan».

Diumenge, dia 29.—Nit, ball per l'orquestrina «Mixigan».

Cooperativa «Pau i Justícia»

Diumenge, dia 22.—Nit, gran ball pel sextet «Artístic Puig».

Diumenge, dia 29.—Nit, ball pel quintet «Joventut Artística».

Societat «L'Aliança»

Diumenge, dia 22.—Tarda i nit, cinema i atraccions.

Dissabte, dia 28.—Nit, cinema i atraccions.

Diumenge, dia 29.—Tarda i nit, cinema i atraccions.

Gran Empresa de Pompes Fúnebres

La Industrial

La més acreditada de Barcelona

■ ■ ■

SERVEI PERMANENT

■ ■ ■

Central: Salmeron, 46 - Telèfon G. 454

SUCURSALS:

Passeig Triomf, 17	-	Telèfon	S. M. 823
Pere IV, 282	-	»	S. M. 637
Hospital, 97	-	»	A. 5256
Vifred, 4	-	»	A. 3420
Travessera, 133	-	»	G. 454
Urgell, 78	-	»	A. 4930
Torres, 5	-	Gràcia	
Panissars, 8	-	Sans	

Trasllats de restos a províncies i a l'estranger

Embalsamaments :-: :-: Arques de gran luxe

SASTRERIA
La Moda Anglesa

P. MORA

Rebudes les últimes novetats en articles d'immillorable qualitat, per les temporades de Tardor i Hivern

■ ■ ■

Extens assortit en abrics i gabanys d'alta fantasia

Passeig Triomf, 24
Xamfrà Juncà

BARCELONA-P. N.

Imp. Ibèrica.—Triomf, 48 prop a Lleid. P. N.

ESTEVE RIERA

Confiter i Pastisser

Pa de Luxe

RAMBLA D CANALETES 9i11 TELEFON·A·2766
CARRER D MALLORCA 307i309 TELEFON·G·2

PRIMERA FÁBRICA AMB INSTAL·LACIÓ MECÁNICA PER A PA DE LUXE. INAUGURACIÓ A L'ANY 1923.
INSTAL·LACIÓ AUTOMÁTICA PER A UNA PRODUCCIÓ DE 6000 PANETS PER HORA.
FORNS A VAPOR I FORNS ELÉCTRICS MODERNÍSSIMS.
LABORATORI QUÍMIC PER A EL RECONEIXEMENT DE LES PRIMERES MATÉRIES.

BARCELONA

Molt Sr. meu:

D'ençà que va inaugurar-se la meva fàbrica de Pa de Viena i de luxe que he tingut un augment considerable i seguit en la meva producció, veient aixís correspostos els meus esforços al crear a Barcelona una indústria que rès té que envejar a les millors instal·lacions estrangeres i que pels pèrits de per tot arreu ha estat declarada com la més moderna d'Espanya.

Tenint en compte la gran extensió que'l consum del meu Pa ha assolit en els darrers mesos, m'he vist obligada a cercar els mitjans que'm facilitessin el repartiment de la meva producció, i tinc el gust de comunicar-li que'n el seu mateix veïnatje trobarà el meu Pa a casa del Sr.

ARMENGOL VILÁ - **Passeig del Triomf, 23 - Forn del surtidor**

el qual es cuida de la venda i repartiment dels meus PANETS, DE VIENA.

Per a distingir els meus panets contra qualsevol altre producte, queda marcat el meu pa com segueix:

Tal com queden marcats els panets en la part inferior

Els panets que no portin la marca assenyalada no son de la casa ESTEVE RIERA.

Molt afectuosament em complau oferir-me a ses ordres

s. s.

Vídua d'ESTEVE RIERA